

Sygn. I C 1228/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Minga-Głuszczyk
Protokolant:	Szymon Cieszyński

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa M. W. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. W. (1) kwotę 10.593,75 zł (dziesięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote, 75/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

6.893,75 zł od dnia 5 lipca 2017r do dnia zapłaty;

3.700 zł od dnia 3 listopada 2018r do dnia zapłaty;

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. Kosztami procesu w całości obciąża pozwanego (...) S.A. w W., pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1228/17

UZASADNIENIE

Powódka M. W. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.985,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę i cierpienia wskutek wypadku, jakiemu uległa w dniu 24 września 2016 r. Powódka wniosła także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka opisała przebieg i skutki zdarzenia, z którego wywodzi swoje roszczenie oraz wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił przyznania odszkodowania, proponując jednocześnie ugodowe zakończenie postępowania poprzez wypłatę kwoty 1.500 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagając się oddalenia powództwa w całości, zakwestionował żądanie M. W. (1) zarówno co do zasady, jak i co do wysokości oraz wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pismem z dnia 3 listopada 2018 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 3.700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pisma.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2016 r. w G., kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i poprzez wymuszenie pierwszeństwa doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki A. o nr rej. (...), którym poruszała się powódka. W chwili zdarzenia sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka była zdenerwowana, towarzyszył jej szok, płacz. Pogotowie ratunkowe nie było wzywane na miejsce zdarzenia. Po około tygodniu od wypadku M. W. (1) zaczęła uskarżać się na ból szyi i kręgosłupa, a także problemy ze snem.

/dowód: przesłuchanie świadka M. S. – protokół elektroniczny – k. 111; przesłuchanie informacyjne powódki M. W. (1) – protokół elektroniczny – k. 111; przesłuchanie powódki M. W. (1) – protokół elektroniczny – k. 119; przesłuchanie świadka S. W. – protokół elektroniczny – k. 111/

Wobec nasilających się dolegliwości bólowych powódka udała się do poradni POZ w B.. Wykonane badania wykazały uraz skrętny kręgosłupa szyjnego skutkujący zniesieniem lardozy szyjnej

/dowód: wynik badania – k. 9/

Przed wypadkiem powódka nie leczyła się na kręgosłup. Najgorsze bóle u powódki trwały przez około 3 miesiące od wypadku, a następnie zaczęły przekształcać się w drętwienie dłoni. M. W. (2) była nerwowa, nie chciała jeździć samochodem. Powódkę skierowano do ortopedy i neurologa, a także zalecono rehabilitację i stosowanie kołnierza ortopedycznego.

Obecnie około 3 razy w miesiącu powódka uskarża się na bóle szyi, głowy, a czasami wspomina o drętwieniu rąk. Rehabilitacja i leczenie zostało zakończone.

/dowód: przesłuchanie świadka S. W. – protokół elektroniczny – k. 111; przesłuchanie informacyjne powódki M. W. (1) – protokół elektroniczny – k. 111; przesłuchanie powódki M. W. (1) – protokół elektroniczny – k. 119/

W związku z urazami doznanymi na skutek wypadku powódka do dnia 14 lutego 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

/dowody: zwolnienia lekarskie – k. 22-28/

W wyniku wypadku u powódki doszło do urazu kręgosłupa szyjnego, który skutkowało pourazowym zespołem bólowym kręgosłupa szyjnego – powódka była z tego powodu długotrwale leczona i rehabilitowana, a także przebywała na trwającym około pół roku zwolnieniu lekarskim. W wykonanym po wypadku badaniu (...) kręgosłupa szyjnego stwierdzono drobne zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne, których nie można wiązać z jednorazowym urazem. U powódki doszło do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu pod postacią pourazowego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego w wysokości 5%. Bóle kręgosłupa szyjnego ograniczały możliwość pracy zawodowej i w umiarkowanym stopniu również funkcjonowanie, jednak nie ograniczały możliwości samodzielnego poruszania się, ani zdolności do czynności samoobsługi. Powódka nie wymagała opieki osób trzecich, była leczona zachowawczo. Leczenie

powypadkowe zostało zakończone. Powódka w wyniku urazu odczuwała ból okolicy kręgosłupa szyjnego, które w umiarkowanym stopniu trwały około 6 miesięcy i stopniowo ustępowały do około roku. Powódka z tego powodu przyjmowała leki przeciwbólowe o niewielkiej sile działania. Nie przewiduje się neurologicznych ani innych następstw zdrowotnych w przyszłości w związku z wypadkiem z dnia 24 września 2016 r. Wydatki poniesione przez powódkę były związane z wypadkiem i zasadne co do następstw związanych z urazem kręgosłupa szyjnego. Kryteria czasowe bólów kręgosłupa spełniają uznanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast stopień nasilenia objawów upoważnia do uznania uszczerbku na zdrowiu na najniższym poziomie w rozpiętości procentowej.

/dowód: opinia biegłego neurologa – k. 129-132; opinia uzupełniająca biegłego neurologa – k. 167//

Poza skręceniem (stłuczeniem tkanek miękkich) nie doszło do złamań, uszkodzeń więzadeł, zwichnięcia stawów, uszkodzenia mięśni, niestabilności. Obrażenia powódki kwalifikują się do obrażeń lekkich tkanek miękkich, które zazwyczaj goją się w ciągu 4-8 tygodni. Powódka nie wymagała leczenia ortopedycznego, jednorazowo była konsultowana w poradni ortopedycznej, nie uwidoczniły się zmiany pourazowe. M. W. (2) nie doznała obrażeń ruchu powodujących upośledzenie czynności organizmu o charakterze długotrwałym lub trwałym, nie doszło do zmian w narządzie ruchu. Brak jest podstaw do stwierdzenia uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia ruchu mogły powodować dyskomfort i okresowe bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa w okresie 4-8 tygodni od wypadku. Nie doszło z powodów ortopedycznych do dysfunkcji uniemożliwiającej powódce samodzielne wykonywanie podstawowych czynności codziennych, wobec czego nie wymagała ona pomocy osób trzecich ani leczenia ortopedycznego. Bóle głowy, parestazje kończyn, zawroty głowy nie są następstwem obrażeń narządu ruchu. Leczenie narządu ruchu zostało zakończone, doszło do całkowitego wygojenia obrażeń ortopedycznych. W związku ze stłuczeniem tkanek miękkich powódka mogła odczuwać bóle szyi w czasie 4-8 tygodni od wypadku. W przyszłości nie rokuje się ujawnienia w narządzie ruchu innych następstw wypadku. Uzasadnione wydatki na leczenie w związku z wypadkiem to koszty wykazane na fakturach z kart: 29, 30, 31 akt.

/dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 137-139; faktury – k. 29- 31/

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 6.985,55 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę oraz zwrotu kosztów leczenia w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

/dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 44-44 verte/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, a także zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: M. S. i S. W. oraz powódki M. W. (2). Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, wobec czego Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie złożonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej, dokumentów prywatnych, zeznań świadków oraz powódki przesłuchanej w sprawie, jak również na opiniach biegłych lekarzy.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały opinie biegłych sądowych R. P. z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz J. K. z zakresu neurologii, którzy w wyczerpujący sposób udzielili odpowiedzi na pytania związane z wypadkiem powódki zawarte w postanowieniu z dnia 8 marca 2018 r.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu odpowiednio chirurgii urazowej i ortopedii oraz w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiały potrzebne do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy.

Strona pozwana ustosunkowując się do opinii wydanej przez biegłego z zakresu neurologii wniosła do niej zastrzeżenia, co skutkowało koniecznością jej uzupełnienia. W opinii uzupełniającej biegły szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń, wskazując przesłanki do uznania uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 5%.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd uznał, iż powództwo wniesione w przedmiotowej sprawie zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części określonej w wyroku.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. Cieplą [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest, bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183).

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Celem ustalenia, czy pomiędzy zdarzeniem drogowym z dnia 24 września 2016 r.

z udziałem powódki a urazami i dolegliwościami powódki wskazanymi w pozwie zachodzi związek przyczynowo – skutkowy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu

chirurgii urazowej i ortopedii R. P. oraz z zakresu neurologii J. K..

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrżnie niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał w szczególności na uwadze, iż wypadek stanowił traumatyczne przeżycie dla poszkodowanej. Pod uwagę należało również wziąć występujące u powódki dolegliwości bólowe, ograniczenia w wykonywaniu pracy, a także fakt, iż wypadek spowodował niemożność wykonywania przez nią pracy zawodowej, w związku z czym M. W. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim przez pół roku. Sąd miał również na uwadze 5-cio procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki, wskazany przez biegłego z zakresu neurologii, dlatego też wydając orzeczenie w sprawie, Sąd uznał, iż kwota dochodzona pozwem tytułem zadośćuczynienia jest kwotą adekwatną do doznanych przez powódkę cierpień bólowych i psychicznych oraz, że tak określona wysokość zadośćuczynienia nie doprowadzi do jej bezpodstawnego wzbogacenia względem pozwanego, dlatego na mocy art. 822 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nadto, mając na uwadze opinię wydaną przez biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej, zgodnie z którą wydatki poniesione przez powódkę w związku z leczeniem były uzasadnione za wyjątkiem wydatków opisanych na k. 32, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 593,75 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia powypadkowego.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym należą się one jeżeli zobowiązany opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, bez względu na to, czy skutek opóźnienia uprawniony poniósł szkodę, jak też niezależnie od tego, czy opóźnienie wystąpiło na skutek okoliczności, za które zobowiązany odpowiada. Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd stwierdził, iż zarówno w dacie 5 lipca 2017 r. jak i 3 listopada 2018 r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu względem powódki.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku Sąd orzekł na mocy art. 100 zd. 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego, albowiem strona powodowa uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania. Na mocy art. 108 k.p.c. szczegółowe wyliczenie powyższych kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu. SSR Urszula Minga – Głuszczyk

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 10.04.2019r